LIBRIS | We know books

CARLO COLLODI

# AVENTURILE LUI PINOCCHIO

Traducere:
**Brebeanu Alina Loredana**

Editura MondoRo
București

LIBRIS | We know books

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României**
**COLLODI, CARLO**
**Aventurile lui Pinocchio** / Carlo Collodi ; trad. de Brebeanu Alina Loredana. - Bucureşti : MondoRo, 2011
ISBN 978-973-1973-77-7

I. Brebeanu, Alina Loredana (trad.)

821.131.1-93-34=135.1

Coperta: Daniel Ţuţunel

Departament Difuzare
tel. 021-211.25.00
mail: comenzi@gramar.ro

www.gramar.ro

# CAPITOLUL 1

*Cum s-a întâmplat ca Meşterul Cireaşă, un dulgher, să găsească o bucată de lemn care plângea şi râdea ca un copil.*

Cu multe secole în urmă, trăia...

„Un rege!" ar striga într-un glas micuţii mei cititori.

Ei bine, nu, copii, vă înşelaţi! A fost odată ca niciodată o bucată de lemn. Nu era deloc una costisitoare, nici pomeneală! Era doar o bucată obişnuită de lemn pentru foc, ca buştenii aceia tari şi groşi care se pun pe foc iarna ca să transforme camerele reci într-unele călduţe şi confortabile.

Nu prea ştiu cum de s-a întâmplat asta, dar cert e că, într-o bună zi, această bucată de lemn a apărut în prăvălia unui bătrân dulgher. Numele lui adevărat era Meşterul Antonio, dar toată lumea îi spunea Meşterul Cireaşă pentru că avea vârful nasului atât de rotund, de roşu şi de strălucitor, încât arăta ca o cireaşă coaptă.

De cum văzu bucata aceea de lemn, inima Meşterului Cireaşă se umplu de bucurie. Frecându-şi mâinile una de alta, vesel nevoie mare, mormăi ca pentru sine:

— Asta a picat exact la ţanc! O să o folosesc ca să cioplesc un picior de masă.

Se întinse repejor după toporaş ca să dea la o parte scoarţa şi să cioplească lemnul. Dar, pe când voia să dea

LIBRIS | We know books

prima lovitură, încremeni cu mâna în aer, căci auzi o voce mică şi piţigăiată zicându-i pe un ton rugător:

— Te rog, ai grijă! Nu mă lovi aşa tare!

Şi ce privire surprinsă apăru pe chipul Meşterului Cireaşă! Faţa lui nostimă deveni şi mai nostimă.

Îşi roti privirile înspăimântate prin toată camera ca să vadă de unde venea vocea aceea piţigăiată, dar nu văzu pe nimeni! Se uită sub băncuţă – nimic! Îşi aruncă privirea în dulap – nimic! Căută printre surcele – nimic! Deschise uşa şi se uită pe drum, în stânga şi în dreapta – şi tot nu văzu nimic!

„Ah, acum înţeleg!", zise apoi, râzând şi scărpinându-şi peruca de pe cap. „Se vede treaba că numai mi s-a părut că aud o voce mică şi piţigăiată zicând acele cuvinte!"

Ei bine, să mă întorc la treabă!

Lovi cu putere în bucata de lemn.

— Au, au! M-a durut! Se plânse aceeaşi voce micuţă şi îndepărtată.

Meşterul Cireaşă rămase ca prostit, cu ochii ieşindu-i din orbite, cu gura larg deschisă şi cu limba atârnându-i până jos, la bărbie.

De îndată ce-şi mai veni în fire, zise, tremurând de frică din toate încheieturile:

— De unde a venit vocea asta, când aici nu e nimeni? Să fie oare posibil ca bucata asta de lemn să fi învăţat să plângă şi să se tânguie ca un copil? Nu prea-mi vine a crede! Uite aici – nimic altceva decât o bucată obişnuită de lemn de foc, numai bună de ars în cuptor, la fel ca



oricare alta. Şi totuşi... Să se ascundă careva în ea? Ei, dacă-i aşa, cu atât mai rău pentru el! Îl aranjez eu!

Zicând acestea, apucă bușteanul cu amândouă mâinile şi începu să-l lovească fără milă. Îl izbi de podea, de pereţii camerei, îl aruncă chiar şi în tavan.

Apoi se opri să asculte cum plânge şi se tânguie vocea micuţă. Aşteptă două minute – nimic; cinci minute – nimic; zece minute – nimic.

— A, înţeleg, zise, încercând cu greu să râdă, aranjându-şi peruca. Se vede treaba că doar mi s-a părut că aud o voce piţigăiată! Ei bine, să mă întorc iar la treabă!

Bietul bătrân era mort de frică, aşa că începu să fredoneze un cântec vesel ca să-şi recapete curajul.

Puse deoparte toporaşul şi luă rindeaua ca să netezească lemnul, dar, pe când o mişca el înainte şi înapoi, auzi aceeaşi voce de copil. De data asta, râdea în timp ce-i vorbea:

— Opreşte-te! O, termină! Ha, ha, ha! Mă gâdili la burtică!

De data asta, bietul Meşter Cireaşă căzu ca lovit de trăznet. Când deschise ochii, se trezi zăcând pe podea.

Faţa i se schimonosise; frica îi schimbase până şi culoarea vârfului nasului din roşu în violet intens.

LIBRIS | We know books

## CAPITOLUL 2

*Meşterul Cireaşă îi dă bucata de lemn prietenului său, Geppetto, care îşi face din ea o păpuşă de lemn ce dansează, sare şi face tumbe.*

Chiar în clipa aceea, se auzi o bătaie puternică în uşă. „Intră!", zise dulgherul, care nu mai avea niciun strop de putere rămas ca să se ţină pe picioare.

După aceste cuvinte, uşa se deschise şi intră un bătrânel scund şi energic. Numele lui era Geppetto, dar toţi băieţii din acea regiune îi spuneau Polendina,* pentru că purta mereu o perucă de culoarea porumbului galben.

Geppetto era tare iute la mânie. Vai de cel care l-ar fi strigat Polendina! Devenea ca un animal de sălbatic şi nimeni nu-l putea linişti.

— Bună ziua, Meştere Antonio! zise Geppetto. Ce cauţi pe podea?

— Le învăţ pe furnici alfabetul.

— Atunci îţi urez noroc!

— Ce te-a adus aici, Geppetto, prietene?

— Picioarele. Şi te-ai putea simţi măgulit, Meştere Antonio, dacă ţi-aş spune că am venit să-ţi cer o favoare.

— Iată-mă, sunt la dispoziţia ta, răspunse dulgherul, ridicându-se în genunchi.

— În dimineaţa asta mi-a venit o idee grozavă.

---

* Terci de mălai



— S-o auzim!

— M-am gândit să-mi fac o frumoasă păpuşă de lemn. Trebuie să fie una grozavă, una care să poată dansa, să sară şi să facă tumbe. Am de gând să plec cu ea în lume, ca să-mi câştig pâinea cea de toate zilele şi câte un păhăruţ cu vin. Ce zici de asta?

— Bravo, Polendina! Izbucni aceeaşi voce de copil care venea nu se ştie de unde.

Auzind că cineva l-a strigat Polendina, Meşterul Geppetto se făcu la faţă mai roşu ca un ardei iute şi, întors către dulgher, îi zise mânios:

— De ce mă jigneşti?

— Cine te jigneşte?

— Mi-ai spus Polendina.

— Ba nu!

— Oi crede poate că eu mi-am zis singur! Şi totuşi ŞTIU că ai fost tu!

— Nu!

— Ba da!

— Ba nu!

— Ba da!

Devenind din ce în ce mai nervoşi, au trecut de la cuvinte la lovituri, ajungând în final să se zgârie, să se muşte şi să se pălmuiască unul pe altul.

Când lupta s-a sfârşit, Meşterul Antonio avea peruca galbenă a lui Geppetto în mână, în timp ce Geppetto se trezi cu peruca cârlionţată a dulgherului în dinţi.

— Dă-mi înapoi peruca! strigă Meşterul Antonio morocănos.

LIBRIS | We know books

— Dă-mi-o şi tu pe a mea şi vom fi iar prieteni!

De îndată ce fiecare şi-a potrivit peruca pe cap, cei doi bătrânei şi-au strâns mâinile şi au jurat să fie buni prieteni pentru tot restul vieţii.

— Bine atunci, Meştere Geppetto, zise dulgherul, ca să-i arate că nu-i purta pică, ce doreşti?

— Vreau o bucată de lemn să fac o păpuşă de lemn. Poţi să-mi dai vreuna?

Meşterul Antonio, bucuros cum nu se mai putea, se îndreptă imediat către măsuţa lui să ia bucata de lemn care îl speriase aşa tare. Dar, pe când voia să i-o dea prietenului său, cu o smucitură puternică, îi alunecă din mâini, căzând pe bietele picioare slăbănoage ale lui Geppetto.

— Au! Ăsta e modul blând în care faci cadouri, Meştere Antonio? Era cât pe ce să mă laşi olog!

— Îţi jur că nu eu am făcut-o!

— Nu, sigur, EU am făcut-o!

— E vina bucăţii ăsteia de lemn!

— Ai dreptate, dar aminteşte-ţi că tu mi-ai aruncat-o pe picioare.

— Ba nu am aruncat-o!

— Mincinosule!

— Geppetto, nu mă jigni sau am să-ţi spun Polendina!

— Idiotule!

— Polendina!

— Măgarule!

— Polendina!

— Maimuţoi urât!



— Polendina!

Când se pomeni numit a treia oară la rând Polendina, Geppetto simţi că-şi pierde minţile de furie şi se năpusti asupra dulgherului. Pe loc îşi dădură unul altuia o bătaie zdravănă.

După lupta asta, Meşterul Antonio avea cu două zgârieturi în plus pe nas, iar lui Geppetto îi lipseau doi nasturi de la haină. Rezolvându-şi ei conflictul astfel, şi-au dat mâinile şi au jurat să fie buni prieteni până la sfârşitul vieţilor lor.

Apoi, Geppetto luă bucata de lemn cea frumoasă, îi mulţumi Meşterului Antonio şi plecă şchiopătând spre casă.

LIBRIS | We know books

## CAPITOLUL 3

*De cum ajunge acasă, Geppetto ciopleşte un prichindel de lemn şi îl numeşte Pinocchio. Primele pozne ale prichindelului.*

Deşi era micuţă, casa lui Geppetto era curată şi confortabilă. Era o cameră mică la parter, cu o fereastră mititică sub scară. Mobila nici că putea să fie mai simplă: un scaun foarte vechi, un pat care scârţâia cum nu se poate mai tare şi o masă care stătea să se răstoarne. Pe peretele opus celui cu uşa era pictată o sobă plină cu buşteni arzând. Deasupra focului era pictată o oală plină cu ceva care fierbea în neştire şi din care ieşeau norişori ce păreau a fi aburi adevăraţi.

Cum ajunse acasă, Geppetto îşi luă uneltele şi începu să taie şi să şlefuiască lemnul, dându-i forma unei marionete.

— Cum să o numesc? îşi zise în sinea lui. Cred că o să-i spun PINOCCHIO. Numele acesta o să-i aducă noroc. Am cunoscut cândva o familie întreagă de Pinocchi – tatăl Pinocchio, mama Pinocchia şi copiii Pinocchi – şi toţi erau tare norocoşi. Cel mai bogat dintre ei îşi câştiga pâinea din cerşetorie.

După ce alese numele păpuşii sale de lemn, Geppetto se puse pe treabă serios, modelându-i părul, fruntea şi ochii. Închipuiţi-vă surprinderea lui când observă că ochii aceştia se mişcau, fixându-l apoi cu privirea. Văzând aşa, Geppetto se simţi jignit şi zise cu durere în glas:



— Ochi de lemn urâţi, de ce vă holbaţi aşa?

Nu primi niciun răspuns.

După ochi, Geppetto îi făcu nasul, care începu să se mărească imediat ce fu terminat. Crescu, crescu şi iar crescu, până ce deveni atât de lung încât părea fără sfârşit.

Bietul Geppetto îl tăia şi îl tot tăia, dar cu cât îl cioplea mai mult, cu atât creştea mai lung nasul acela obraznic. Deznădăjduit, îl lăsă în voia lui.

Apoi făcu gura.

Cum o termină, marioneta şi începu să râdă şi să se strâmbe la el în fel şi chip.

— Nu mai râde! izbucni Geppetto nervos, dar putea la fel de bine să-i vorbească peretelui.

— Ţi-am spus să nu mai râzi! tună el.

Gura încetă să mai râdă, dar scoase limba la el.

Ca să nu înceapă vreo ceartă, Geppetto se prefăcu a nu vedea nimic şi-şi văzu de treabă mai departe. După gură, făcu bărbia, apoi gâtul, umerii, pântecele, braţele şi mâinile.

Pe când făcea ultimele retuşuri la degete, Geppetto simţi cum îi este smulsă peruca de pe cap. Privi în sus şi ce să vezi? Peruca lui galbenă era în mâna prichindelului de lemn.

— Pinocchio, dă-mi peruca înapoi!

Dar, în loc să i-o înapoieze, Pinocchio şi-o puse pe cap în aşa fel că era pe jumătate ascuns sub perucă.

După năzbâtia aceasta neaşteptată, Geppetto deveni foarte trist şi abătut, mai mult decât fusese vreodată până atunci.